

CHƯƠNG NĂM MƯƠI BẢY

NỬA ĐÊM THEO DÕI

Đường Vô Song nghe điện lạnh chuyển từng cơn, từng cơn khắp cơ thể lão, lão bỗng cảm thấy mình quá thừa, như cái gai sắp bị vắt đi trong mắt thiên hạ.

Thiên hạ đây, co đọng tại nơi Dương Tử Giang bởi gian phòng chỉ có hai người mà lão đã là một rồi.

May thay, Dương Tử Giang đứng lên lẩm nhẩm :

- Có người đang chờ tại hạ, mà một tắc quang âm, một tắc vàng, tại hạ cáo lỗi vậy!

Đường Vô Song buột miệng hỏi :

- Vị cô nương đó đã ngủ rồi?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Cát hạ yên trí đi! Chẳng bao giờ tại hạ để cho nàng nghe lọt điều bí mật của chúng ta! Bất quá, tại hạ thấy thích nằm gần nàng một lúc nữa!

Y cười lớn hơn một chút, tiếp nối :

- Hoặc giả, tại hạ cũng thích luôn mạng sống của nàng, ít nhất cũng trong đêm nay...

Đường Vô Song gượng cười :

- Nếu vậy, huynh đài tự tiện hưởng thọ! Tại hạ...

Dương Tử Giang hỏi :

- Cát hạ không định đi đâu?

Đường Vô Song giật mình :

- Đi? Đi đâu?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Đường Vô Song thì về Đường gia trang chứ còn đi đâu nữa?

Đường Vô Song thoáng biến sắc :

- Đi một mình?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Cát hạ có còn là trẻ nít đâu mà chẳng dám đi một mình?

Đường Vô Song ấp úng :

- Chỉ vì...tại hạ...tại hạ...

Dương Tử Giang trầm gương mặt :

- Chẳng lẽ Chung Tịnh quên thân phận của mình hiện tại?

Đường Vô Song cúi đầu :

- Phải! Tại hạ xin đi ngay!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Đi thì đi gấp! Các nàng con gái của cát hạ đang chờ đợi đấy!

Y bước đi vài bước, quay đầu lại hỏi :

- Về đến đó rồi, phải làm gì, cát hạ nhớ chứ?

Đường Vô Song cười khỏ :

- Tại hạ đâu dám quên!

Dương Tử Giang gật đầu :

- Tốt lắm! Đi ngay từ bây giờ thì có thể chiều mai cát hạ sẽ đến nơi! Nên thừa lúc đêm xuống mà thực hành mấy việc đó. Nếu trong ba hôm mà cát hạ không làm xong, thì hãy chuẩn bị chuồn đi, đừng lẩn nà tại đó mà mất mạng!

Bỗng, y cười vang rồi nhìn trững trững Đường Vô Song, tiếp :

- Trong khi nói năng thì phải hết sức cẩn thận! Rất có thể tại hạ sẽ ở sát bên cạnh cát hạ đấy!

X

Đường Vô Song ra rồi, Du Bội Ngọc, Châu Lệ Nhi và Cơ Linh Phong cũng theo ra, song họ không đi chung đường với Đường Vô Song.

Cơ Linh Phong cau mày hỏi :

- Muốn khám phá ra âm mưu của Du Phóng Hạc, chúng ta phải theo dõi lão Đường Vô Song giả mạo ấy, tại sao người tách rời lão ta?

Du Bội Ngọc đáp :

- Nếu muốn khám phá bí mật của Đường Vô Song giả hiệu, chúng ta phải theo dõi tên mặc áo bố xanh. Bằng mọi giá, tại hạ không thể để cho Vương Vũ Lâu giết hấn diệt khẩu!

Cơ Linh Phong hừ nhẹ :

- Người nghĩ hấn là ai?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Hiện tại, tại hạ không suy nghĩ gì cả, bởi có nghĩ cũng chẳng hiểu được gì!

Cơ Linh Phong trầm ngâm một lúc :

- Nhưng hiện thời, Đường Vô Song trở về Đường gia trang, để làm mấy việc đó, chắc chắn là quan trọng lắm!

Châu Lệ Nhi buột miệng thốt :

- Đúng vậy! Giả như lão ấy về đến nơi, ra lệnh cho bọn đệ tử đi khắp mọi nơi giết người, vô luận là lão bảo giết ai, chúng chẳng bao giờ dám phản đối!

Cơ Linh Phong tiếp nối :

- Chưa hết! Nếu ám khí của Đường môn bị lão đoạt hết, giao cho Du Phóng Hạc, thì thật là tai hại phi thường! Cho nên, chúng ta phải ngăn chặn gã Đường Vô Song giả hiệu!

Du Bội Ngọc thốt :

- Những việc đó đành rằng trọng yếu, song không trọng yếu bằng việc theo dõi gã áo xanh. Bắt được gã rồi là cầm như nắm được đầu mối!

Cơ Linh Phong bỗng dừng chân lại :

- Được rồi! Các người cứ theo dõi hẩn, ta phải trở lại cầm chân Dương Tử Giang! Thiết tưởng, các người thừa sức đối phó với Vương Vũ Lâu và gã vận áo bố xanh!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Vậy thì hay lắm!

Cơ Linh Phong mỉm cười :

- Tốt hơn hết, người đừng quên mọi việc ước định của chúng ta! Nên cẩn thận trong khi nói năng, bởi rất có thể ta ở ngay bên lưng người, ta có thể nghe không sót một lời.

Đêm chưa tàn, đêm càng về khuya, không khí càng lạnh.

Sương khuya rơi thành hạt, kêu bồm bộp trên mặt đường. Sương rơi hạt nào, chớp lên hạt đó, sương nơi đường lấp lánh chiếu như sao trời chom chớp.

Không gian trầm lặng như giữa cảnh hoang tàn, không không có mấy tiếng cầm canh chốc chốc vang lên, chẳng ai tưởng là mình đang ở tại một thị trấn.

Không tiếng động, không bóng động, trừ bóng của Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc.

Trên trần gian, vào giờ này, chừng như chỉ còn họ là hai người sống sót.

Trước đó, Châu Lệ Nhi không ngừng nghe, không ngừng nhìn, không ngừng hoài nghi, không ngừng ước đoán.

Song giờ đây, gió lạnh quét qua mình, sao mờ chiếu xuống mình, nàng bỗng nhớ đến việc đã làm với Du Bội Ngọc.

Nàng không dần lòng được, bật khóc.

Du Bội Ngọc cứ chạy, chạy nhanh, gương mặt trần trọng, đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng chẳng hề nhìn Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi thầm nghĩ :

- Chàng có xem ta như một lụy phiền chăng?

Bồng nàng dừng tại thốt :

- Tôi...tôi muốn đi?

Du Bội Ngọc giật mình quay mặt lại :

- Lệ Nhi muốn đi đâu?

Châu Lệ Nhi ngừng khóc, cố cười :

- Tôi có nhiều nơi đến! Du huynh không phải bận tâm!

Trừ ra đôi mù mới không thấy nụ cười thấm hiện ra nơi miệng nàng. Nụ cười chưa chất, thê lương làm sao!

Du Bội Ngọc hy vọng mình nhìn lầm như một kẻ quá mạnh.

Chàng muốn đè nén con tim, vâng theo lý trí thốt với nàng câu này : “ Phải! Người đi là phải! Một mình người, sau khi tách rời ta phiêu lãng giang hồ, đành rằng ta chẳng yên tâm, song dù sao vẫn còn ít nguy hiểm hơn là đi cùng với ta, bởi ta không đủ sức bảo vệ người! Hoàn cảnh không cho ta mang theo người trên con đường vô định! Người theo ta, càng thêm thương tâm cho người, vì mỗi một ngày qua, người mỗi thêm tha thiết, cuối cùng rồi người cũng thấy ta buông rơi người!”

Song, nghĩ là nghĩ vậy, chàng làm sao nói ra được?

Không nói ra đã là một cái khổ, chàng còn làm thêm một cái khổ nữa là nắm tay nàng, bóp mạnh.

Chàng cũng biết, nắm tay nàng là vô hình trung tăng gia niềm tin tưởng cho nàng.

Chàng mặc nhận những gì không thể tuyên bố lên, nàng sẽ bám víu vào đó và vĩnh viễn không đề cập trở lại đến sự tách rời của nàng.

Nàng không đề cập thì khi nào chàng đề cập?

Nhưng, không nắm tay nàng thì chàng phải nói gì? Chàng không còn cách nào nữa.

Đêm còn đen, gió còn lạnh, chàng cảm thấy lạnh giữa lồng ngực, có thể nào chàng nhẫn tâm buông nàng vào phiêu linh cơ khổ, khi chàng đã thấm thía cái đau khổ của kẻ không nhà?

Châu Lệ Nhi khóc trở lại.

Bồng, có tiếng ngựa hí vang giữa đêm trường.

Bên cạnh đường có một cái bể chứa nước cho ngựa uống, bể xây khá cao. Cả hai nhanh chân vòng ra phía sau bể, nằm sấp xuống đất, ngóng cổ nhìn.

Xe là một cỗ xe thường, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng điều làm cho Du Bội Ngọc chú ý là xe còn rong ruổi trong giờ này, xe lại chạy gấp. Nếu chẳng có việc khẩn cấp,

ai mạo sương gió bên ba trong giờ này? Việc gì có vẻ khẩn cấp thế? Người trên xe là ai?

Xe từ xa đến, tới thị trấn, xe chạy chậm lại, chừng như sắp ngừng.

Từ trong xe, một thiếu nữ thò đầu ra.

Du Bội Ngọc không trông rõ mặt mày, chỉ thấy tóc nàng lóng lánh như có bôi lượt dầu, trên tóc có một chiếc trâm bằng ngọc, ngọc chiếu lấp lánh.

Người đánh xe hỏi :

- Trước mặt là dãy phố Vương quả phụ, có nên đến đó chẳng?

Thiếu nữ trầm giọng :

- Ở đây đợi cũng được rồi!

Xe ngừng lại hẳn.

Một lúc lâu, nàng hỏi :

- Bây giờ là chừng nào?

Phu xe lấy khăn, vừa lau mồ hôi, vừa đáp :

- Quá canh tư, chưa hết canh năm!

Nữ nhân cầu nhậu :

- Ước hẹn canh ba, chúng ta đến trễ! Còn hẩn, sao hẩn chưa có mặt? Hẩn chưa đến sao?

Giọng nói hàm chứa niềm lo lắng, khẩn trương, chẳng khác một cô gái nhà lành thăm ước hẹn với tình nhân, đến nơi ước hẹn lại không gặp tình nhân!

Từ trong xe, một nữ nhân khác thốt vọng ra :

- Có lẽ hẩn đợi mãi sốt ruột, chạy đi nơi khác tìm chúng ta đó!

Nữ nhân bên ngoài vẫn nóng nảy :

- Hẩn biết là thế nào chúng ta cũng đến, sao không đợi thêm một lúc nữa?

Nữ nhân bên trong an ủi :

- Yên trí! Thế nào hẩn cũng đến!

Nàng ấy vừa dứt tiếng, một bóng người từ trên nóc nhà lao vút xuống.

Du Bội Ngọc nhận ra, chính là người vận áo bố xanh.

Thì ra, hẩn dự bị sẵn sàng, đúng lúc nào đó xe đến đón hẩn.

Hẩn lộ vẻ kinh hoàng, vừa xuống đến nơi vội buông lời oán trách :

- Các người biết là ta đợi bao lâu không?

Nữ nhân bên ngoài đáp :

- Ai không biết là người nôn nao chờ đợi? Vì đi gấp, xe chạy nhanh, dọc đường lại gãy chốt phải sửa chữa một lúc nên trễ như vậy. Còn người? Sao người chẳng chịu đợi thêm một lúc nữa, lại bỏ đi đâu?

Người áo bố xanh hừ một tiếng :

- Ta biết có người theo dõi nên phải loanh quanh một lúc mới trở lại đây!

Hắn vừa thốt vừa chui vào xe.

Nữ nhân bên ngoài hỏi :

- Sự tình như thế nào?

Người áo bố xanh đáp :

- Dài dòng lắm! Cứ cho xe đi, mình nói chuyện sau!

oOo

Roi ngựa bật kêu tróc tróc, con ngựa chồm lên, cỗ xe lướt tới.

Vương Vũ Lâu dù là tàn phế, song vốn là tay lịch duyệt giang hồ, nếu người áo bố xanh thoát khỏi sự truy nã của y thì đúng là một sự lạ.

Bọn nữ nhân trên xe xem ra rất cẩn thận, mà nữ nhân thì bao giờ cũng tinh tế hơn nam nhân, nếu có kẻ nào theo dõi họ mà định ninh không bị phát giác thì đúng là nuôi mộng.

Hà huống, xe nhẹ, ngựa mạnh, xe đi gấp, ai muốn chạy theo họ, kẻ ra phải vất vả lắm vẫn chưa chắc gì theo kịp.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi làm gì lấy sức người chạy theo kịp ngựa?

Vả lại, người không đầy khí lực, còn ngựa lại mạnh như thường.

Du Bội Ngọc bối rối chu biết phải làm sao, Châu Lệ Nhi từ phía sau lưng chàng vọt tới, thân vóc nàng nhỏ thó, nàng vọt đi như con mèo, bám vào xe, lòn dưới lòn xe, đeo dính tại đó.

Du Bội Ngọc muốn ngăn chặn, song không làm sao kịp. Cỗ xe lao đi, khuất trong màn đêm.

Chàng phải khâm phục nàng có can đảm phi thường tuy chàng hết sức lo sợ cho nàng, song sự việc đã như thế rồi, chàng còn làm sao hơn?

Chỉ còn có cách là cố chạy theo sau.

Chạy theo, sợ đối phương phát hiện, chàng phải len lỏi tránh né ở mỗi đoạn đường trống trải.

Lắm lúc, chàng cũng muốn lướt tới ngăn chặn cỗ xe, liều lĩnh xuất thủ, nhưng nhận ra chưa cần lộ diện nên thôi.

Chàng cứ lắng nghe tiếng xe chạy mà theo, không cần nhìn rõ cỗ xe cho phí thời gian.

Xe chạy eua thị trấn, chàng quen thuộc những con đường tại đây, chàng nhận thấy xe bon bon qua những con đường lát đá chính tề, có lẽ là những con đường khả quan nhất trong thành thị xa lạ này.

Chàng hết sức lạ lùng nhận ra thị trấn quá lớn, xe chạy trước, chàng theo sau, chạy rất lâu vẫn chưa ra khỏi thành.

Mồ hôi đã ướt cả y phục chàng, rồi dần dần khí lực cũng dần suy giảm.

Chàng mệt, suốt ngày chưa ăn một hạt cơm, một mẩu bánh.

Là con người bằng xương bằng thịt, có ai chịu nổi đói khát? Huống chi, đã ba hôm liền chàng không ngủ?

Cũng may, cỗ xe từ từ chậm lại, vó ngựa lơ lửng, có thể đếm được từng tiếng nện đường.

Du Bội Ngọc thở như trâu hộc, muốn dừng lại lau mồ hôi, song vừa ngẩng mặt nhìn lên, bất giác chàng biến sắc.

Thì ra chàng quanh quẩn một lúc, mệt lả người, rốt cuộc lại trở về chỗ cũ.

Trước mặt chàng, lồ lộ bể nước cho ngựa uống.

Không lẽ bọn kia ăn cơm tối không tiêu, đang đem rong ngựa cho tiêu cơm?

Chàng biết sự tình có điều bất ổn rồi!

Lập tức, chàng phóng chân chạy tới, thấy cỗ xe còn đó từ từ lăn bánh.

Chàng sợ mình nhìn lầm, giương mắt nhận định rất kỹ.

Thì đúng là cỗ xe vừa rồi!

Tại sao?

Người trong xe khẩn cấp, sợ có kẻ theo dõi, sao lại cứ quanh quẩn theo các nẻo đường trong thị trấn?

Ngựa kéo xe chạy mãi, chàng đuổi theo mãi, khi chàng mệt lả người thì lại trở về chỗ cũ.

Nếu như thế này, chàng còn chạy theo làm chi cho mệt? Cứ ở tại đây chẳng khỏe hơn sao? Cuối cùng rồi xe vẫn trở lại kia mà?

Trống lầu thành đã điểm canh năm. Như vậy là trời sắp sáng. Trong khoảnh khắc, trên con đường sẽ có khách bộ hành xuôi ngược, và nơi đầu đường, có nhà đã lên đèn rồi.

Đó là một hiệu bán đậu hũ, mùi đậu hũ rán bay ra thơm phức.

Đậu hũ chẳng phải là một món ăn quý, song với kẻ đói hơn một ngày như Du Bội Ngọc, thì đậu hũ rán có giá trị ngang với vũ đào tiên.

Chàng muốn vào tiệm đậu hũ ấy mua mấy miếng cho no lòng, nhưng chàng không thể xuống rời cỗ xe.

Ngờ đâu, cỗ xe dừng lại trước tiệm đậu hũ.

Du Bội Ngọc cấp tốc nép mình nép mình vào một góc phố gần đó, sợ người trên xe trông thấy.

Người phu xe bước xuống xe mua một tô đậu hũ, đến cửa xe, hai tay đưa tô đậu hũ lên miệng, vừa húp vừa nhai, chốc chốc dừng lại rồi vừa nhai vừa húp, chừng như gặp phải món ăn rất khoái khẩu.

Người áo bố xanh và nữ nhân không xuống xe.

Bên trong xe không có chút động tĩnh nào, hoặc giả người trong xe đã ngủ, hoặc giả trong xe không người.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ, tự hỏi :

- Họ khẩn cấp như thế, tại sao lại còn cho xe trở lại đây? Tại sao để cho phu xe đỗ xe lại, ung dung ăn đậu hũ?

Chàng nghi ngờ có sự quái dị xảy ra.

Chàng nhìn xuống sườn xe. Trời tối đen, chàng còn trông thấy gì được?

Chẳng rõ Châu Lệ Nhi có còn đeo dính đó chăng?

Không trông thấy nàng, Du Bội Ngọc lo lắng vô cùng.

Tên phu ăn mãi rồi cũng hết tô đậu hũ. Hắn đứng lên, vai uốn lưng, rồi bỏ mấy đồng tiền vào tô, không mang trả vào hiệu, sắp sửa khởi hành.

Dù trầm tĩnh đến đâu, Du Bội Ngọc cũng không dẫn được bốn chồn, chàng rời chỗ nấp, bước ra gọi :

- Cỗ xe đó có rước khách không?

Tên phu xe lấy chiếc khăn đã ngả màu vàng ra lau miệng, bật cười hì hì :

- Xe không mà từ chối rước khách, liệu tôi có hợp gió mà sống nổi hay chăng? Xe không?

Du Bội Ngọc đỏ mặt hời đầu, ướm cả trán.

Chàng bước tới, đưa tay vén rèm xe, nhìn vào trong, trong xe chẳng có một bóng người.

Chàng tìm cách nhìn xuống sườn xe.

Châu Lệ Nhi cũng mất dạng.

Du Bội Ngọc vô cùng kinh hãi. Bất chấp hậu quả có như thế nào, chàng quay mình lại, chụp áo tên phu xe, cao giọng hỏi :

- Những người khách trong xe vừa rồi đã đi đâu cả rồi?

X

Xe chạy nhanh quá, Châu Lệ Nhi nấp dưới lườn xe, suýt hôn mê vì chóng mặt. Giả dĩ vó ngựa bốc bụi, bánh xe vùn vùn bụi quện quần quanh nàng, nàng ngọt ngào khó chịu vô cùng. Mặt mũi đầu mình đều bám trắng bụi.

Thật là một cái tội cho nàng.

Nhưng vì ai mà nàng mang cái tội đó? Nàng cắn răng ráng chịu.

Nàng nín thở ngậm miệng, cố gắng bám vào trục xe, nếu lơ lửng một chút là rơi xuống đường ngay.

Trong xe, cuộc đối thoại bắt đầu, nàng chú ý lắng nghe, do đó tâm thần phân tán, nhưng dù sao nàng vẫn không đến nỗi mất cả khí lực mà phải lơ lửng tay.

Và nhờ nàng chú ý nghe chuyện nên quên được phần nào khổ sở.

Nữ nhân vừa rồi cất tiếng :

- Mấy hôm nay, ta nhớ người suýt chết vậy đó! Còn người, người có bao giờ nghĩ đến ta đâu?

Người áo bố xanh cứ đặng hăng mãi, chừng như đàm chận nghẹt yết hầu.

Nữ nhân lại tiếp :

- Người không nhớ đến ta à? Sao người không nói gì?

Một nữ nhân khác cười sằng sặc :

- Đừng ngại gì hết! Muốn nói gì cứ nói, muốn làm gì cứ làm, kể như ta ngủ say, chẳng hay biết gì cả! Ta không lắng nghe, không nhìn lên đâu!

Người áo bố xanh thở dài :

- Nếu ngu huynh không tưởng đến hiền muội...thì...ngu huynh cần chi làm công việc này?

Nữ nhân trước hỏi :

- Người có hối hận không?

Người áo xanh dịu giọng :

- Không đâu hiền muội! Ngu huynh không hề hối hận! Vô luận là làm bất cứ việc gì cho hiền muội, ngu huynh không hề hối hận!

Nữ nhân nũng nịu mấy tiếng.

Cuộc đối thoại ngưng bật, có lẽ những cử động thay cho ngôn từ để có sự hấp dẫn hơn.

Châu Lệ Nhi hết sức lấy làm lạ, không tưởng người áo xanh làm việc đó vì tình nhân.

Vì tình nhân mà bán người nhà?

Nữ nhân đó là ai? Có quan hệ gì với Đường gia?

Một lúc lâu, nữ nhân thở dài, nhưng chính nữ nhân kia buông tiếng thở dài, rồi nàng vừa cười vừa mắng :

- Vừa vừa chứ! Ta để cho các người tự do rồi các người bắt chấp ai ở bên cạnh à?

Nữ nhân nọ mắng lại :

- Tử liễu đầu! Đã bảo là không nhìn lên, vậy mà vẫn giương mắt nhìn trôn trời!

Nữ nhân kia bật cười khanh khách :

- Ai bảo người chồi chồi hai chân? Ta cứ tưởng người bị phong giật, làm ta sợ súyt chết được đấy!

Nữ nhân nọ xì một tiếng :

- Chứ không phải nhìn mãi rồi động cốn lên à?

Nữ nhân kia lại cười vang :

- Ta chẳng hiểu ai động cốn đấy! Tại sao không thể chờ đợi một giây một lát nữa, đến nơi đến chốn rồi thì muốn làm gì hãy làm? Cứ ngay trên xe mà giở trò quỷ...

Người áo bố xanh chận lời :

- Các vị đã an bày nơi đến chưa?

Nữ nhân trước đáp :

- Người yên trí! Đại thơ tiếp được tin của người, đã cho sắp đặt xong xuôi rồi! Bởi sợ chúng ta đi ban ngày không tiện, nên đã dọn một gian nhà bên ngoài thành cho chúng ta tạm dừng chân. Chúng ta đến đó nghỉ ngơi suốt ngày mai, chiều đến sẽ tiếp tục hành trình!

Nàng bật cười khanh khách tiếp :

- Thực ra, cũng chẳng phải đại thơ sợ đi ban ngày bất tiện, mà chỉ vì...muốn cùng người...trước hết...

Nàng kia là đại thơ, gắt :

- Tiểu quỷ! Người còn nói nữa, ta cắt lưỡi người đấy!

Bây giờ, cả hai xưng hô nhau có thứ tự hơn trước!

Chừng như thơ và muội hân hoan lắm, họ cười cười nói nói, còn người áo xanh thì im lặng, trầm trầm như có chiều lo nghĩ nhiều.

Lâu lắm, y hỏi :

- Hiền muội nhờ ai sắp xếp chỗ nghỉ tạm đó?

Nàng em đáp :

- Đại thơ đã nhờ ai thì người đó đáng tin nhiệm lắm!

Người áo xanh thở dài :

- Trên thế gian này, người đáng tin nhiệm hiếm lắm! Hiền muội...

Nàng chị đáp :

- Ta chỉ nói là dọn chỗ nghỉ tạm thôi chứ có nói là chi thêm đâu mà người sợ? Giả như người không yên tâm thì đến nơi rồi, ta cứ giết quách hấn đi cho êm chuyện!

Châu Lệ Nhi giật mình.

Nàng không tưởng là con người cười cười nói nói như thế lại có cái tâm tàn độc phi thường, xem việc giết người như trò đùa gọn gàng, như ăn cơm bữa.

Một lúc lâu, người áo xanh lại hỏi :

- Hấn đã tuân lệnh hai vị an bày chỗ nghỉ, hai vị có biết là chỗ nào không?

Nàng chị đáp :

- Ra khỏi thành rồi, chúng ta sẽ liên lạc với hấn!

Người áo bố xanh trầm ngâm một chút, thốt :

- Nếu vậy, hai vị bảo xa phu quay xe lại...

Nàng chị kinh ngạc :

- Quay xe lại? Tại sao?

Người áo xanh đáp :

- Chúng ta xuống phía trước kia, cùng nhau đi bộ, còn xe không thì quay trở lại, làm như vậy, nếu có kẻ nào theo dõi chúng ta, chắc sẽ lạc hướng, kẻ đó cứ theo xe không, chẳng quan hệ gì nữa!

Nàng em bật cười :

- Không ngờ người cẩn thận quá! Khác hơn trước nhiều!

Nàng chị hỏi :

- Hay là người thấy có gì biến đổi trong dự tình?

Người áo xanh lắc đầu :

- Chẳng có gì cả! Điều kiện của chúng ta, bọn họ chấp thuận đúng như ý muốn!

Nàng chị lại hỏi :

- Như vậy người còn sợ gì?

Người áo xanh thở dài :

- Cũng vì sự việc thành tựu mà tại hạ phải cẩn thận hơn!

Nói với nàng chị, y xưng là tại hạ, nói với nàng em y lại xưng là ngu huynh, như thế chứng tỏ y có tình với người em!

Nàng chị lấy làm lạ :

- Tại sao kỳ thế?

Người áo bố xanh lại thở dài :

- Tại hạ nghĩ rằng bọn họ sẽ giết tại hạ để diệt khẩu!

Nàng em thấp giọng :

- Hôm nay người gặp những ai?

Người áo xanh đáp :

- Bọn thuộc hạ của Du Phóng Hạc, Vương Vũ Lâu và...Đường Vô Song!

Nàng em cười lạnh :

- Nếu đúng là hai tên đó, chúng không theo dõi người thì thôi, nếu chúng theo dõi thì nhất định chẳng có tên nào sống sót trở lại!

Người áo xanh cau mày :

- Nếu chỉ có hai tên đó thôi thì nói làm gì! Ngoài chúng ra, còn có một tên nữa, tên này mới đáng sợ!

Nàng em hỏi :

- Ai?

Người áo xanh trầm giọng :

- Hắn tự xưng là Dương Tử Giang! Chẳng biết có phải đó là tên thật hay tên giả!

Nàng em cau mày :

- Vũ công của hắn có cao lắm không?

Người áo xanh thở dài :

- Bình sanh, huynh chưa hề thấy ai có vũ công cao bằng hắn! Ngu huynh có khổ luyện thêm mấy mươi năm nữa cũng chưa chắc chịu nổi một chiêu của hắn!

Hai chị em giật mình, trầm lặng một lúc lâu.

Người áo xanh tiếp :

- Vô luận làm sao, sự tình đã như thế rồi, chúng ta phải hết sức cẩn thận chứ chẳng còn cách nào khác nữa!

Y thở dài mấy lượt, lại tiếp nối :

- Tại hạ lo ngại quá! Lo ngại hơn các vị nhiều!

Nàng em chận lời :

- Đừng tự làm khổ lấy mình quá độ! Người thở dài nữa, đại thơ khóc mất bây giờ đấy!

Trong xe im lặng một lúc, nàng em cất tiếng :

- Lão Ông ơi! Chúng tôi xuống xe ở phía trước kia nhé! Lão không cần ngừng xe, cứ cho xe chạy như thường, rồi lão quay trở lại thành, chạy rong như vậy ít nhất cũng một khắc, đoạn dừng đâu thì dừng!

Phu xe vâng một tiếng, nàng em tiếp :

- Nếu lão tiết lộ hành tung chị em tôi, hoặc giả lão len lén theo dõi , thấy bọn tôi đi xa rồi mà dừng xe lại khi chưa chạy rong được một khắc thì bọn tôi giết chết lão đấy! Lão biết chứ?

Người phu xe gật đầu :

- Tiểu nhân biết rồi cô nương!

Nàng em mỉm cười :

- Tôi biết chẳng khi nào lão dám phản bội! Hà huống, dù lão có tiết lộ, cũng chẳng biết tôi sẽ đến nơi nào mà tiết lộ!

X

Người trên xe định dừng lại bất ngờ, Châu Lệ Nhi vô cùng bối rối.

Nếu nàng xuống luôn, theo dõi ba người, thì chắc chắn là mất liên lạc với Du Bội Ngọc.

Còn như bám mãi vào lườn xe thì lại mất hút ba người đó.

Bất quá, câu chuyện họ trao đổi với nhau, nàng chỉ biết họ ở ngoài thành, nhưng bên ngoài thành có hàng trăm hàng ngàn nóc nhà, thì còn biết họ tạm trú nơi nào?

Châu Lệ Nhi khẩn trương vô cùng.

Nếu không quyết định sớm thì làm sao đối phó với trường hợp này một cách hiệu quả như mong muốn?

Bỗng nàng nhớ ra, trong mình còn một hộp sáp tô môi, vốn của các vị cô nương trong Vọng Hoa Lô tặng lúc Hương Hương bày trò hôn lễ.

Chiếc hộp đó rất đẹp, vô tình nàng chụp lấy nó mà cất vào mình, chưa biết sau này có dùng đến nó hay không.

Bây giờ, linh cơ phát động, nàng liền lấy nó ra, dùng sáp đó làm mực, viết lên mấy chữ : Tôi theo dõi ra ngoài thành...

Viết được mấy chữ, bỗng nàng nghe cỗ xe chuyển động mạnh, rồi người áo xanh thốt :

- Nơi đây vắng người! Chúng ta xuống thôi!

Tiếp theo đó, cả ba nhảy xuống xe trong lúc xe còn chạy bon bon.

Họ là những người có thuật kinh công rất khá nên xuống xe bằng cách đó không khó gì.

Lập tức, Châu Lệ Nhi buông tay để rơi mình xuống đường, đầu chạm đá nghe đau nhói, song đau thì cố chịu, đầu dám chậm trễ suýt xoa, phải chạy theo họ ngay.

Nàng cho rằng thuật khinh công của nàng không kém lắm, thừa cho nàng theo dõi ba người kia mà không sợ họ phát hiện.

Cỗ xe đã quay trở lại, chừng như phu xe không hay biết có người rời cỗ xe xuống đường.

Ba người chạy trước ra ngoài thành, cứ chạy mãi không hề quay đầu nhìn lại.

Nơi họ chạy qua, càng đi tới càng thưa nhà, chừng như họ đi vào cảnh hoang vu.

Châu Lệ Nhi hết sức mừng rỡ, thầm nghĩ : “ Chúng tưởng là đã bỏ rơi dọc đường những người theo dõi, ngờ đâu vẫn còn có ta!”.

Nàng nhận ra hai chị em đó ăn vận gọn gàng, trông hấp dẫn lắm! Họ có cái nếp sống như vậy, chẳng rõ trên đời họ đã dự hoặc được bao nhiêu người rồi?

Hắn cái số nam nhân rơi trong vòng tay họ không ít!

Nàng rất tiếc không trông rõ mặt mày họ.

Chạy được một đoạn đường dài, hai chị em họ bắt đầu cười nói với nhau chứ khôn còn lặng thinh như trước.

Bởi chẳng dám đến quá gần, Châu Lệ Nhi không thể nghe được họ nói gì với nhau, bất quá chỉ nghe âm thanh mơ hồ vậy thôi.

Họ đi dần vào ruộng lúa. Hai bên đường có năm ba ngôi nhà cỏ. Từ trong những ngôi nhà đó, có mấy con chó, đánh hơi người lạ, đổ ra đường sủa vang.

Sau những ngôi nhà, có ao, có vườn rau, có một ngôi trồng toàn hoa màu vàng đua nở như chào đón khách.

Bình sanh, sống giữa bốn bức tường tòa tiểu lâu, Châu Lệ Nhi chưa hề thấy cảnh mộc mạc như thế này, nàng cảm thấy sảng khoái vô cùng, ước mong sau này có một khung cảnh như vậy.

Ba người chạy trước, dừng chân lại, nhìn ra bốn phía, đoạn vào một ngôi nhà.

Vừa bước vào, nàng em cười thốt :

- Nhất định là đây rồi! Không thể lầm được!

Nàng ấy thốt câu đó khá lớn, Châu Lệ Nhi nghe lọt.

Người áo xanh hừ một tiếng :

- Sao lại chắc là không lầm được?

Nàng em mỉm cười :

- Vì nơi đây không có gà gáy! Người có thấy là ở thôn quê, có nhà nào lại chẳng nuôi gà chẳng?

Nàng chị tiếp :

- Họ có nuôi hay không, làm sao chúng ta biết được? Chỉ biết là nhà của những người mới đến ở hoặc mới dựng lên thì chắc chắn là không nuôi hoặc chưa nuôi kịp!

Người áo xanh chừng như có hỏi gì đó, song y thốt thấp giọng quá, Châu Lệ Nhi không nghe rõ.

Nàng chị mỉm cười đáp :

- Chị em tôi kỵ gà trống, dù ngôi nhà này có nuôi gà, thì người do ta sai phái đến đây hẳn đã giết chết hết!

Châu Lệ Nhi lấy làm kỳ, không rõ tại sao lại sợ gà trống.

Bỗng nàng mỉm cười, thầm nghĩ : “ Thì ra họ là đồng đạo của ta!”.

Thì ra, trên giang hồ, những người dụng độc tối kỵ gà, bởi gà là khắc tinh của họ, gà là loại vật bất tường hung ác đối với họ, cũng như rết thấy gà là không bò nổi, cuối cùng là để cho gà mổ như mổ đế.

Châu Lệ Nhi dù ngu muội sự việc giang hồ, song xuất thân từ gia đình dụng độc, tự nhiên nàng hiểu rõ mấu điều đó.

Người trong nhà bị kinh động qua tiếng chó sủa. Một đại hán vận áo xanh bước ra, thấy hai nàng, lập tức xuôi tay, cung kính đứng nép một bên, hỏi :

- Đường chủ bây giờ mới đến! Tiểu nhân không đi đón được, xin đường chủ thứ tội!

Hai thiếu nữ vẫy tay, ra hiệu thông qua, rồi cùng nhau bước vào nhà.

Con chó vẫn còn sủa, đại hán đó tung cho nó mấy đá nó mới chịu im mõm.

Châu Lệ Nhi cũng vọt theo họ, song lại hoành ra phía sau, nấp nơi bồ lúa.

Con chó thấy nàng muốn sủa lên, song lại sợ bị đá như vừa rồi, lại cúi đầu lấm lét.

Bây giờ nàng bắt đầu suy nghĩ về trường hợp này.

Đã theo đến đây, tất nhiên phải cố nghe thêm, và như vậy là phải ở lại đây.

Song, mất hút nàng, hẳn Du Bội Ngọc phải lo lắng lắm. Và muốn cho chàng khỏi khẩn trương thì nàng phải trở lại.

Còn đang do dự, bỗng nàng giật mình, nghe tiếng cười trong trẻo rất gần.

Nàng quay nhanh đầu lại, thấy hai thiếu nữ đó tiến về phía bồ lúa.

Đến lúc đó nàng mới thấy rõ mặt mày của họ. Họ có vẻ đẹp hấp dẫn phi thường, họ như có một ma lực hấp dẫn bất cứ ai thoáng trông thấy họ.

Các cô nương tại Vọng Hoa Lâu, không nàng nào sánh nổi với họ, luôn cả Hương Hương cũng còn kém xa.

Nàng em lại trội hơn nàng chị.

Nàng em mỉm cười nhìn Châu Lệ Nhi hỏi :

- Liều cô nương dầm sương sớm không sợ bị lạnh à?

Châu Lệ Nhi chớp chớp mắt cười hì hì :

- Cũng không lạnh lắm!

Bồ lúa không ở hẳn trong nhà, mà lại ở trong một cái chòi gần đó, chòi nhà như dùng làm cái kho chứa đủ vật dụng.

Nàng em hỏi :

- Nhà tiểu cô nương gần đây?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải!

Nàng em thốt :

- Như vậy, chúng ta là xóm giềng với nhau rồi!

Châu Lệ Nhi đáp :

- Chứ sao? Ai lại nói không phải đâu?

Nàng em tươi cười :

- Đã là xóm giềng với nhau, xin tiểu cô nương vào nhà ngồi, chốc nữa điểm tâm với chị em tôi!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Được! Thực ra tôi cố ý muốn làm quen với hai vị! Nếu được hai vị cho ăn điểm tâm nữa thì còn gì quý bằng?

Hai chị em họ vỗ tay cười lớn :

- Chị em tôi vừa đến, đang buồn không có bạn, ngờ đâu trong thôn lại có vị tiểu cô nương vừa đẹp vừa thông minh như thế này! Gặp cô nương là gặp một cái may đó! Thích thú quá!

X